

Biblioteczka Gminy Węherowo

Lilia Wilczyńska

PIASKI KLEPSYDRY

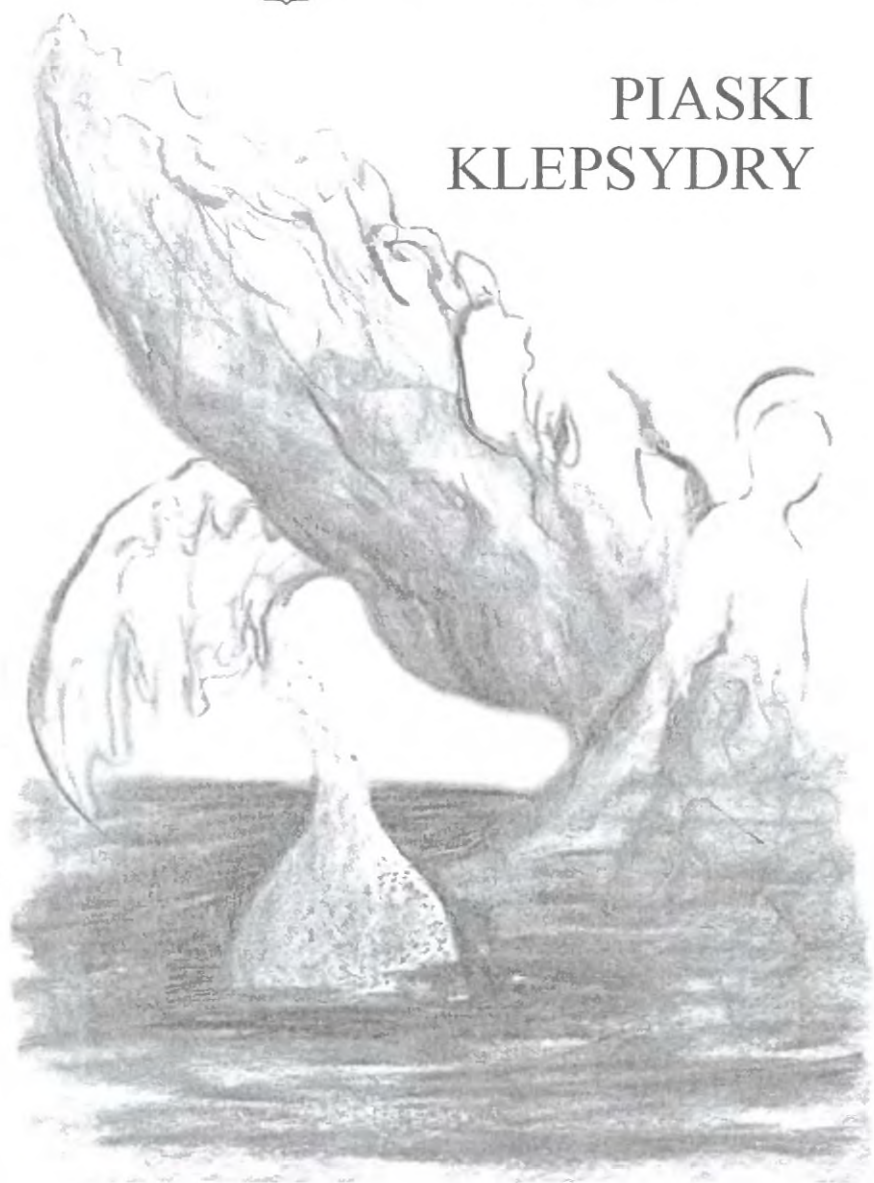

Biblioteka Gminy Wejherowo

PIASKI KLEPSYDRY

Biblioteczka Gminy Wejherowo

Tom VI

Ilustracje:

Marlena Olszewska

82-1

Redakcja i postowie:

Mirosław Odyniecki

L. Karasubina

Projekt okładki i grafika na str. 1:

Aleksandra Lis

Urząd Gminy Wejherowo i Biblioteka Gminy Wejherowo

im. Aleksandra Labudy w Bolszewie

Nakład 300 egz.

Bolszewo 2006

Druk: Drukarnia ACTEN Wejherowo www.acten.pl

ISBN 83-922059-1-X

Ptaki nocy

Błogie upojenie

Co się dzieje, nie wiem,
Płonę,
Nie,
Nie płonę,
Zatracam w rozkoszy szalonej.

Lepię oddech,
Znów wiruję,
W szponach magii zaklęta,
Sama nie wiem -
Kochać, czy nienawidzić?

Zaczarowana myślami,
Raduję duszę słowami.
Unosi mnie siła natchnienia,
Niczym błogie serca
Upojenia...

Miłość

Miłość
Przebudzona
W splocie przypadkowych
Zdarzeń

Miłość
Powitana
Dozą zdziwienia
W oknie codzienności
Niecodzienna

Miłość
Twój uśmiech
Moja dłoń
Schowana w Twojej...

Zatracenie

Świat bywa radosny czasami,
Ale trzeba go odkryć samemu.
W zatraceniu dać się kierować obłędowi,
Wyzwolić duszę w bezkarnym upojeniu,
W nieopanowanej chwili szczęścia zatonać,
Gdzie problemy same znikają,
Myśli spokojne same się tworzą,
Słowa jak lekarstwo same się piszą.
Pozwolić sercu cudownie oszaleć
I lekko unosić w niezwykłość,
Złe wspomnienia odesłać w niepamięć,
Łzy zamienić w perełki jaskrawe
I płonąć,
Płonąć w rozkoszy szalonej
Tak, by opłotła nas całych.

Jeśli odejdę

Jeśli odejdę na zawsze,
Najpierw zamieszkam w twoich wspomnieniach,
Potem powoli zaniknę
W niepamięci szponach.

Czasem może się zjawię
Niepozornie,
Niezauważalnie.
Wówczas poczujesz, że jestem,
Choć dawno przeminęłam.

Później będziesz zwyczajnie o mnie myślał,
Jeśli mnie przywołasz chwilami,
Przez zdjęcie,
Wiersze,
Serce...

Popioły

W popiołach dni z przeszłości
Zataczam palcem kręgi,
Robię wszystko
By Cię nie pamiętać.

Coś mnie gna do przodu,
Nie odwracam głowy
W takie dni,
W których byłeś ty.

Tyle we mnie rozsądku,
Co ucuć...
Tyle we mnie siły,
Co przekleństwa...

Zamazuję każde słowo,
Każdy gest twych dłoni,
W tę mgłę dalej
Brnę...

Zatrzymasz mnie?

Ptaki nocy

Nim skończy się dzień
Ptaki nocy powrócą
I krzykiem gwiazd
Poniesie sen

Aleją lśniących widziadeł
Kroplami cukrowych łez
Melodię znad wód
Porwie czarodziejski wdzięk

Nie zadziwi nawet świat
Ani jego kres
Z lekkością popłyniemy w dal
Niczym pyłki drzew

Jeszcze raz popatrzysz w moją stronę
Jeszcze raz obejrzę się za Tobą
Jeszcze raz

Widzisz taka jestem zasłuchana
W wietrze co nie może nocą spać
Cudnej arii Beethovena
Kłótni wczorajszego dnia.

Przecież wiesz
Kiedy w gwałtownym realizmie
Zbudzi mnie nie delikatny rozsądek
Zniknę...

Jesteś

Jesteś w powietrzu,
Szeleście liści,
Szumie morskich fal.

Jesteś w sercu,
Każdej łzie,
I uśmiechu,
W mojej myśli i oddechu.

Lekki jak wiatr,
Delikatny niczym mgielka,
Nieuchwytny śladami czasu.

Jesteś tam, gdzie cię nie ma,
I tam gdzie być powinienes,
W każdej cząstce świata,
Mój kochany...

Zakochani

Zakochani nie mogą w nocy spać,
Ich myśli łączą się przy blasku gwiazd.
Zakochani czekają aż skończy się dzień,
By mogli być razem
Otuleni płaszczem matki – nocy.

Zakochani patrzą inaczej,
Oczy są jak morskie latarnie.
Zakochani mówią śpiewając,
Niczym poeci pod skrzydłami natchnionych muz.

Zakochani żyją radośniej
Gdy spojrzenia stykają się,
Dłonie wtapiają w siebie,
Błogie usta delikatnie jednoczą.

Zakochani żyją dla siebie,
Serca biją jednocześnie,
A miłość tuli we śnie.

Uniesienia

Gdzie łabędzi śpiew
Szum rzek
Zapach zielonego lasu
Pędzą nasze senne marzenia
Lekko niesione przez wiatr
Skrzydlate myśli ścierające dno rzeczywistości
Pozwalają unosić się tam
Gdzie nie było nikogo
Oczy rozpromienione jak źródło
W którym płyną promienie słońca
Usta gorące rozpalone żarem miłości
I dzikiej namiętności
Wszystko...
Góry
Morza
Kwiaty
Gwiazdy
Fantazje dawne spełnione
Wirują wokół nas
A my pośrodku
Oświetleni blaskiem serc
Odlatujemy na chwilę w inny wymiar
By nocą powrócić
Przebudzeni rankiem
Czekamy aż skończy się dzień

Tylko tyle...

Słodko – gorzki smak krwi
Kropelka po kropelce
Wypływający z serca
Miodowe usta
Zanurzone w słońcu
Brzoskwiniowe piersi
Odziane pokłonem rosy
Włosy zakole wiatru
Dłonie ciosane szkarłatem
Szafirowe oczy
Zjednoczone błękitem nieba
Słowa wdzięczniejsze niż cykanie
W gąszczu letnich traw
Taniec - niczym orchidei rozkwit
Pocałunki - anielskie uniesienia
I dotyk paraliżujący bezdechem namiętności
Tylko tyle mogę ci podarować...

Myśli (nie)ryzykantki

Dławi mnie bezduszość
spowita obojętnością bycia,
Nie szukam lekarstwa
by uzdrowić minione chwile.

Nie pragnę ciebie z przeszłości
w dniach, które dopiero się zjawiają.

Dojrzała smutkiem dawnych rozczarowań
schematycznie chłonę zwyczajność,
by spokojnie móc żyć.

Myślałam: tak łatwiej,
nie oddawać płomieni w zaufaniu,
nie jaśnieć w ogniu namiętności,
nie przyzwyczajając serca do uniesień,
niech śpi.

Niech śpi to serce oszalałe,
niegdyś roztańczone
muzyką znaną tylko
ryzykantom,
zwanych przez poetów
zakochanymi.

Tak, wiem,
obojętność też boli,
nękana realnością
uchwytuje niebyt

skorelowany między
piekłem a niebem.

Ty też przegrałeś wiarę
wtopiony w machinacje uczuć,
ty też płakałeś
gdy zabrakło ci sił...

Nie wiem,
po co nam ten balast rozczarowań?
Porzućmy go w opętaniu nadziei,
by czekać na
wiosnę rozbudzoną... Czuciem.

Mało...

Zagubieni między wierszami
Po omacku siebie kochamy,
Nibyśmy w zatraceniu
I mgnienie co nas pamięta.

Tyle w nas piękna się wypaliło,
Takiej wiary nikt już nie posiada,
A we mnie tli się płomień nadziei
Rozbudzony przez białe anioły.

Mnóstwo miłości do rozdania,
Setki snów do opowiedzenia,
Słów do rozśpiewania,
Wspomnień do przechowania,
Tyle wnucząt do ukochania,
Cynamonowych babek do upieczenia...

A życia tak mało,
Mało...

Nie żałować

Krótkie jest życie człowieka
Samotne
Bywa bolesne
Lecz nie dla mnie żalność i ból

Wolę niczym ptak niesiony przez wiatr
Pędzić nie oglądając się wstecz
Jak drzewa dosięgać słońca
Niczym kwiaty chować najpiękniejsze barwy świata

Śladami oceanu skrywać tajemnice
I skarby własnych chwil
Czasami jak wulkan wybuchać
By iskiarki ognia prosto z serca
Dotykały gwiazd

Być niczym anioł
O duszy lekkiej i czystej jak mgiełka
I nie żałować
Że tyle się straciło
Mogąc zyskać więcej

Jesień

Biała firanka powiewa
Delikatnym podmuchem wiatru.
Znużona wyglądam przez okno.
Szklane promienie księżycy
Wbijają się w moje oczy.

To drzewo,
Niedaleko jeziora,
Zawsze przykuwa mą uwagę.
Dzisiaj jest mi bliższe.

Uginające gałązki
Poruszają się w takt serca,
Mozart przygrywa na pianinie,
W chóрку zasiadł wiatr.

Zapanowała obojętna cisza,
Srebrny blask gwiazd
Oświetla wynurzający z oddali las,
Tańczący z jesienią
Walca pożegnalnego dla lata.

Zauważyłam ostatni liść.
Właśnie lekko spadł.
Odfrunął ostatni barwny ptak.
Powitałam jesień...

Chwila wielu wspomnień

Słyszę krzyk mew
Znad bałtyckich plaż.
Tafla lodu zatrzymała fali bieg,
Ziarnka piasku pochwycone w dłoni
Odliczają dni samotności.

W powietrzu palcem zataczam wiatr,
Spokojnie unosi mnie chwila wielu wspomnień,
Echo przeźroczystych łez
Niekiedy uderza w dzwon
W kaplicy o kształcie serca.

Czaruje myślami,
Czaruje słowami,
Czaruje po omacku sercem.
Opętana nagością ciał
I prostotą miłości
Nie umiem zasnąć bez ciebie...

Refleksje w letnie popołudnie

Człowiek niczym ocean
Nieznany
Tajemniczy
Niespokojny
Dusza upodobniona do tęczy
Po gwałtownej burzy
Raptownie kwitnie w niewinną grę uczuć.

Łza niczym rosa
Połyskuje na zieleni wiosennych traw
W oczach zamiast martwych drzew
Odbija się radosne stado żurawi
Lecących nad czysto lazurowym jeziorem.

Upadła moralność anioła...

Biegła po piasku rozgrzanym marzeniami,
Szept rozpacz rozdzierał jej krtań,
Księżyc wzniósł się wysoko ponad blaskiem oceanu,
Wiatr dawno już spał,
A ona biegła
Hen... w dal.

Demon śmierci roztoczył skrzydła,
Pazurami rozdrapywał resztki przyzwoitości,
Zakrwawione oczy pragnęły ukojenia,
To było ostatnie tchnienie nadziei,
Tak zrodziła się w niej dzika żarliwość
I tak upadła moralność anioła...

Niechciana

Niechciana kobieta skrywa pragnienia,
By zwyczajnie żyć.
Czarująca aktorka
Doskonale udaje, że jest szczęśliwa.

Subtelnym uśmiechem
Gasi ból,
Lęki i obawy
Tuszuje zgrabnie,
Złe wspomnienia odgania
Ledwo iskrzącą nadzieją.

Tylko niekiedy wiruje między
Ramionami mężczyzn niby bez skazy,
Wieczorami smutek zatapia
W szklaneczce whisky.

I od czasu do czasu
Marzy,
By ją ktoś naprawdę
Pokochał.

Odchodzę...

Odchodzę bezszelestnie,
Zostawiam parę wspomnień,
Zabieram kilka łez.

Odgaduję karty przyszłości...
Tam nie ma ciebie.
Zapisane w sercu chwile
Coraz bardziej bezbarwne.

Nie wyciągam dłoni ku szczęściu,
Ponoć samo przyjdzie...
Zagubiona w rozczarowaniach
Już nie pytam o sens trwania,
Tylko gnam do przodu.

Może zdążę przed starością
Zachłysnąć się radością.

Czarno – białe drżenia

Fotografia zatrzymała
Czarno – białe drżenia.
Ja z nadzieją tańczyłam,
Ty grałeś na skrzypcach miłości.
Byłeś na tym balu
I ja tam byłam,
Przecież wszyscy widzieli,
Jak odgarnąłeś włosy me z czoła
Gdy w uniesieniu do nieba
Ciebie zwodziłam.

Pragnąłeś upoić się chwilami,
Zachłystnąć radością
Łykając mnie powoli.
Gdy umilkła wrzawa,
Cisza całych nas strawiła,
Wypaliła płomienie
Z kominka namiętności.
Odszedłeś bez słowa,
Pamiętam cię za osłoną kurzu.

Zatańczmy więc na pogrzebie miłości,
Na stypie za darmo
Rozdają chleb,
Niech wszyscy widzą,
Że mnie już
Ciebie nie potrzeba...

Samotność

Samotność tańczy na oknie.
Tam wszystko lepiej widać:
Ludzi spokojnie radosnych,
Mędrców przegranych,
Tłumy uczuć niechcianych
Przez ubogich starców ofiarowanych,
Bogaczy splukanych,
Z łachmanów nadziei obdartych.

Samotność tańczy na oknie.
Ona zawsze tam była.
Przez ciszę przemawia,
Słucha też przez ciszę,
Bawi się chwilami
I krzyczy delikatnie.
By Cię nie zranić,
Lekko śpiewa.

Samotność – instrument dla świerszczy,
Odwiecznych grajków niezrozumiałych,
Wiruje namiętnościami
I rzuca łyż garściami.
To Cię nie zbawi
Nie uratuje,
Ona całą Ciebie strawi.

Zaśpiewaj kołysankę,
Niech nie tańczy dalej.

Samotność na oknie zasypia...

Uratuj

Uratuj mnie człowieku bez twarzy
Niech nie krzyczę po nocach

Niechaj ból z serca ktoś wreszcie przegoni
Skaże na banicję myśli niepokorne

Niech mnie ogarną anioły
Lekko uniosą w przestworza

Niech ktoś ukradnie mój smutek
Nie będę tęskniła

Sztuka nijakiego pochodzenia

Nazbyt realna, krok po kroku
Mija dni.
Odziana w łachmany współczesności
Przemierza codzienność,
Zatruta modernistyczną ekstazą.

Romantyczna aktorka
W roli idealistycznej bizneswomen,
Ironia czy teatr?
Niech gra w scenerii „tak trzeba”
Autorstwa nijakiego.

Rekompensatą oklaski pochlebców,
Którzy dawno sprzedali uczucia
Demonowi ziemskiego istnienia.

Insula

Z plecakiem zaopatrzonym w różności
Które nigdy się nie przydadzą
Wyruszam w dni szarobarwne

W archiwum pewnej firmy
Między kartonami wypełnionymi aktami
Ukradkiem piszę wiersze

Spacerując leniwie
Zerkam na twarze ludzi
Oni też chowają wzrok przed marzeniami

Odnajduję siebie
W kafejce z obrazami
Herbatami i artystami

Ludźmi obdarzonymi empatyczną duszą
Co się przypadkiem
Zrodzili w teraźniejszości

Modernistyczną zwykłość zostawiam przed progiem
W aurze żywych kwiatów
I spokoju zrozumienia

Jednoczę myśli
Płomienne
Jasnobarwne...

Życie

Życie niczym ptaka lot
Czasem bywa pod wiatr
Czasem z wiatrem się goni

Życie bajki czar
O niespełnionych marzeniach
Co realizują się we snach

Bywa jak grzech mordercy
Co zabił bo chciał
Nie uronił ni jednej łzy

Życie niepohamowana złość
Niekontrolowany gest
Gasi nas powoli

Bywa niczym nagły emocji tłum
Depcze brutalnie
Lub zanudza samotnością

Życie o zwyczajnych nas
Pisze czasem długie wiersze
Niekiedy jest dobrym poetą

Zaczarować ciszę

Zaczarować ciszę
łóżką wtopioną
w szklane źrenice
gwiazd.

Umknąć przeznaczeniu
pisanemu za kotarą chmur
z omyłkową scenerią
zdarzeń.

Odnaleźć szczęście
w splocie codzienności
niebanalnie oszaleć
nim spróchnieją
kości.

Rozkołysz duszę

Wiersz do Pana Boga

Spowiadam się wierszem
Inaczej nie potrafię.
W nocnej modlitwie
Poruszam struny nadziei

Rozgrzeszasz mnie Panie
Z notorycznych potknięć
Czemu więc wątpię w Twoje miłosierdzie

Przed snem ocalam resztkę wiary
Białe anioły z buźką mglistą
Zataczają sny do Ciebie
Niechcący gubiąc
Ukryte w nich prośby

Dlaczego zatapiasz mnie
W strumieniu gorzkich przeżyć
Lawą rozczarowań
Gasisz garstkę szczęśliwych chwil

Tak wiem
Też cierpiałeś
Nadal płaczesz nad niewiarą obojętnych.

Niechrześcijanom łatwiej schować wzrok przed Tobą
Oni Cię nie znają
Im prościej uciec
Od Twojej łaskawości

Wrzuciłeś mnie w natłok codzienności
Więc dlaczego nie prowadzisz po ścieżkach prostszych
Mniej zakłętých

Dałeś natchnienie
Które w wiersze układam
I ludziom niosę

Nie chcę Cię ranić
Wątpliwościami
Wybacz Boże
Moje oddalenie

Nie o bogactwo chciałam Ciebie prosić
Nie po to czytasz w sercu
Poezję moich żalów

Ja wiem że jesteś
I patrzysz z góry

Dlatego dłonie nie w modlitwie
Lecz w pisaniu
Wznoszę ku Tobie
I proszę szeptem

Jeśli goryczą doświadczać pragniesz mnie niezmiernie
Ześlij Panie
Chociaż promyk
Wytrzymałości...

Nie pytaj...

Nie pytaj mnie
Dlaczego twarz pokryta smutkiem
Czemu za aurą zmroku
Błądzą oczyma

Pogubiłam się trochę
W gąszczu codzienności

Tylko chwila
Moment
Zaraz przejdzie

Nie pytaj proszę
Gdym cała zalana łzami
Bo serce krwawi
Oj krwawi...

Chwilka
Moment
Zaraz przejdzie

Pytają wszyscy
Nikt nie rozumie
Nadal upadam
Pod gramaturą melancholii

Taka jestem nieporadna...

Chwilka

Moment
Zaraz przejdzie

Dziwują się wokół
Co jej się Boże drogi stało

Pytają

Pytają

Patrzą niemiłosiernie

Chwilka
Moment
Mówią że boleć przestanie

Gdy w sercu
Zagości miłość

Kiedy będę oczarowana
Zwyczajnością

Kiedy uniesie mnie
Przebłysk czułości

Kiedy pytać przestaną

Rozumiesz
Ty nie pytaj
Tylko...

....przytul

Rozkołysz duszę

Rozkołysz mą duszę,
Niech płynie subtelnie
Rozwiana sztormowym porywem.
Rozkołysz mą duszę,
Niechaj z twoją rozplynie się w dal
I w tańcu szalonym
Uparcie trwa.
Rozkołysz mą duszę
Na raz, na dwa.

Piaski klepsydry

Zaczarowana magią wzruszeń
Z paciorkami dni bez tchu
Zasypiam powolutku
Niczym piaski klepsydry.

Zadziwiona smakiem ocalenia
Skrzyta pod skrzydłami anioła
Zaklinam wrzosów wdzięk
Szum spokojnie zagniewanych mórz.

Ślady stóp zaciera nocą czas
Delikatnie trącam dłońmi wiatr
W konarach dzikich drzew usypiam ciszę
Żaden serca krzyk nie zbudzi jej ze snu.

Tylko czasem tańczyć chcę
Otulona chwilką zapomnienia
W pantofelkach mgłą utkanych
Wirować między dniem a nocą
Niczym chmurka lekką być

Twórcza siła

Siła, co tworzyć każe,
Roztacza wokół mnie aurę radosną,
Niczym parasol ochronny,
Ukrywa przed zwykłą codziennością.

Wypełnia beztrosko,
Złe, nie pomyślane jeszcze myśli
Odsyła w zapomnienie,
Demonicznie panoszy się
Po zakątkach mej i nie mej duszy artysty.

Pisać nakazuje
Słowa nieznane,
Co w całość się plotą
Jak utkany czarami dywan.

Zaszywa się we mnie chwilami,
Czasem dręczy,
Potem znów upaja,
I krzyżeć nie pozwala.

Lekarstwem staje się
Biała kartka papieru.

Modlitwa do natchnienia

Nie opuszczaj mnie,
Opanuj ponownie chwilo rozkoszna,
Przecudna siła natchnienia.
Ogarnij radośnie mnie całą,
Niech krzyczą usta
Gdy napętniasz swym tchnieniem.
Pozwól się sobą
Choć troszeczkę nasycić,
Bo ciągle mi cię mało
I mało...

Święta Pani

Matko Nieustającej Pomocy
Na złocistym tronie
Wśród poblasków naszych serc.

Jesteśmy słabi
Lecz silni wiarą,
Bo wierzymy w Ciebie,
Matko Nieustającej Pomocy.

Tak łatwo popaść w otchłań,
Zagubić na rozstajach dróg,
Lecz nie z Tobą,
O piękna Pani!

Do Ciebie ślemy prośby,
Byś nam serca oświeciła
Gorącym żarem
Cudownej miłości.

Skupieni w modlitwie,
Wpatrzeni w Twe święte oblicze
Wołamy z radością,
Dziękując, że czuwasz,
Matko, nad nami.

Anioły

Rodzicom moim dedykuję

Anioły zabarwiają sny
Niosą pragnienia do Boga
Których w nawałnicy zdarzeń nikt nie czyta

Anioły rozdają uśmiechy
W niepogodzie smutku
Zaklinają subtelnie słońce

Anioły prowadzą do nieba
Układając gwiazdy
W korowód marzeń

Anioły strzegą nieprzytomnych
Zmęczonych życiem
W trumnach odrodzenia

Anioły dryfują brzaskiem poranka
Rozpalając wiarę
Kradną myśli niesforne

Anioły skrycie czuwają
Rozbudzając sumienie
Po cichutku zagląдают do serc

Przed snem

Przed snem
Rozmawiałam trochę z Bogiem.
Żaliłam smutki,
W nawale zwierzeń.
Prosiłam żarliwie
O garść dni płomiennych.
Krzyczałam: tracę wiarę!
Czy nie widzisz Boże?
Obojętność wsparta roztargnieniem
Rozpanoszyła się we mnie bezwolnie
I chłonie myśli kolorowe,
W zachwycie uśpienia,
Przerabiając je na swoje
Czarno szare drżenia.
Gorejącym blaskiem otepienia
Wypędzam uczucia,
W których niegdyś kapałam serce.
Snuję uparcie swą samotność,
Żal,
Złość i rozczarowanie.
O nadziei nie wspomniałam,
Bóg wiedział, skoro z Nim rozmawiam,
Że chowam w sobie pyłek ufności.
I jeszcze wierzę.

Prośba

Nie proszę o łatwe życie,
Ani bogactwo zdobyte siłą.
Nie chcę ubóstwa, nędzy i żalu.

Proszę jedynie o trochę nadziei,
Wiary i siły.
Bym mogła uczciwą drogą
Pozyskać miłość, szczęście, radość.

A serce moje
Było czystym światłem dobra,
I bym zawsze pamiętała,
Że Ty, Panie,
Dla ludzi miłością zbawiłeś świat.

Litania

W procesie między dniem a nocą
Z pochodniami marzeń
Rozpalam żądę

Zaklinam krzyk nocy
Schowany w czarnych ptakach
Niespełnienia

Na krawędzi zmierzchu
Układam smutek
Czekam

Roztopioną słońcem niewinność
W zaroślach melancholii
Przywołuję

Owiana wiatrem Syberii
Skradłam kwiatom radość
Nie moją

Między drzewami konieczności
Roztaczam iskry namiętności
Płonę

Przesuwając paciorki łez
Szepczę litanie
Do Boga

Gloria

A więc Jesteś
Czytasz moje prośby
Wszchemocny i potężny
Rysujesz w sercu
Grafikę spełnienia
A więc słyszysz
Niemy krzyk duszy
Układasz w szepty modlitwy
Oczy krwawiące
Ocierasz wierszami
Które z nieba na ziemię
Przez me dłonie przemycasz
A więc patrzysz
I z pociętych ścieżek
Układasz aleje
W której przechadza się
Diabeł i anioł
A więc kochasz
Ze skrawków nadziei
Uplotłeś wianek
Naprzemian
Uśmiechem i ciepłem
Przywdziany...

Rozmowa z Aniołem

Kogo szukasz, mój aniele?
Mojej duszy zawstydzonej?
Mego serca bez poranków?
Moich słów okaleczonych?

O czym śpiewasz, mój aniele?
O bezdrożach ze złotym tronem,
O słowiku z rajskim głosem,
O wolności bez porażek?

Za czym tęsknisz, mój aniele?
Za dobrocią skrytą w ludziach,
Za radosnym krzykiem dzieci,
Za powrotem chwil bez wojen.

Cóż powiedzieć Tobie mam,
Gdy na świecie tyle łez,
Kiedy w ludziach tyle gniewu,
Kiedy wiara dla zbyt wielu traci sens.

Może kiedyś coś się zmieni,
I nadejdą takie dni,
Kiedy, cudny mój Aniele,
Serce nie pęknie Ci...

Znikam...

Zatrzymuję myśli na kartce papieru
Zamykam oczy i upadam w nicłość
Biciem serca odmierzając czas
Powoli znikam...

Podpalam wiarę na stosie rozczarowań
Nie krzyczę
Zniewolona obojętnością
Już nie proszę o miłość

Gaśnie nadzieja
Wosk zniewolenia przyćmiewa radość
Rozumiem
Bez ciepła życie jest pustką

Rozpościeram skrzydła nocy
Tak chcę by poniósł mnie sen
Słyszę niedługo pęknie moja wiara
Czekam

Stoję nad przepaścią smutku
Teraz wiem
Złe wspomnienia popchną mnie w dół
Zniknę po cichutku...

Ogrody słów

Zatracam się w niepamięci obłędzie,
Widzę twarze z przeszłości,
Z nieznanym dotąd uśmiechem,
Wzrokiem wtulone w serca zastygłe.

Słyszę krzyki z oddali
Niczym chóry niebiańskie,
Zataczam się w szaleństwie myśli,
Błogim stanie nieświadomości.

Ogarnia mnie dusza artysty,
Wypełnia po brzegi doskonałość radosna,
Co dłonie cudownie kieruje
W nieznanne ogrody słów,
Utkanych przez białe anioły.

Aniołeczek

*Wiersz dedykuję
mojemu siostrzeńcowi
- Dawidkowi.*

Mała istotka, niczym anioł,
Na chmurce przybyła
Z radosnej krainy,
Przez Boga w precudnym darze
Na ziemię zesłana.

W niebiańskich oczętach
Skrywa szczęścia tyle,
Co w najmądrzejszych rozumach
Pomieścić nie sposób.

Wiem na pewno,
Że dobre duszki,
Które w sercu chowa,
Ochronią go przed złem.

Rozmyślania

Miłość umiera w samotności,
Złość rozstraja duszę
Niczym nie artysta – gitarę.
Chowam wzrok przed światłem,
Wypalam dni zwyczajności,
Gdy budzi mnie konieczność.
Twarz zanurzam w strumieniu przetrwania
Szybko zmieniając barwy niczym kameleon.
Nie lubię zimy.
Chłód przenika kości
I skrobie oczy z resztek blasku.
Serce dawno wygasło,
Lecz moja niedoskonała biologiczna natura
Marznie
I krew spowolniona niechęcią zastyga.
Jeśli dopadnie znienacka anioł natchnienia,
Piszę lekko wiersze.
Może to nie anioł
Tylko demon skryty we mnie?
Nie wiem...
Jakaś moc mnie znów upaja,
Zaklinam w słowa kielkujące rozmyślania,
Lubię, gdy wypełnia mnie spazmatyczna siła
Przez bardów naśpiewana muzą...

Rejs

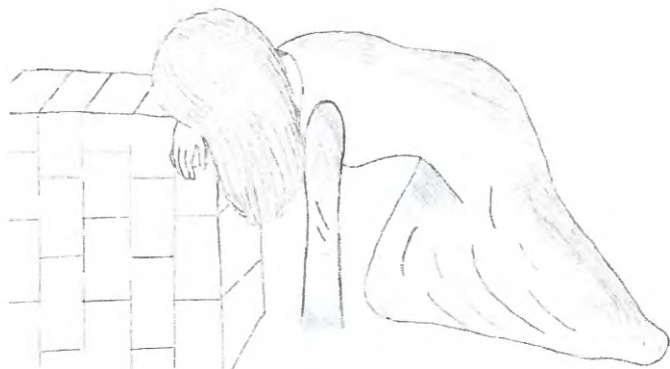
Wykoleił się pociąg moich marzeń
Pragnienia roztrzaskane o krawędzie rzeczywistości
Spłynęły w nicość

Między doliną smutku
A wzgórzem ulotnego szczęścia
Kołyszę wiarę

W karawanie codzienności
Usypiam serce
Mijając oazę nadziei

Nocą wypływam w rejs oczekiwań
Dryfując przezroczystą łodzią
Na tle przegranej miłości

Jestem rozbitkiem niespełnionych pragnień

Beznamiętni

Beznamiętni nie tracą dni na porywy serca
Biegną bezmyślnie za chwilami
Wymieniają uśmiechy na giełdzie przetrwania
Nie słyszą płaczu dziecka
Nie dostrzegają polnych kwiatów
Nie oszukują pragnienia
Nie piszą wierszy
Zapytują niekiedy o miłość
Ale jej nie rozumieją
Nie gubią radości
W sidłach rozczarowań nie liczą łez
Nadziei nie oddaliby ostatniej koszuli
Nie ranią myśli wspomnieniami
Nocami nie krzyczą bezgłośnie
Nie tęsknią za ciepłem drugiego człowieka
I nie pytają dlaczego

Gdy z oczu niechcący płyną kropelki
Proszę Boga
O beznamiętność....

Z cyklu: „*Sześć niedokończonych wierszy*”

1939 – 1945

Sześć niedokończonych wierszy,
Sześć zwyczajnie rozpoczętych myśli,
Sześć jeszcze nie zażegnanych.

Sześć wychudłych słów,
Sześć głośnych krzyków euforii,
Sześć nieposkromionych dróg.

Sześć marzeń niczyich,
Sześć niepotrzebnych lęków,
Sześć wielkich kropel krwi
Przez zbolełą ziemię wchłoniętych.

Wreszcie sześć lat czekania
Mateczek strapionych,
Opatulonych nadzieją
Na powrót syna,
Z tej sześćioletniej....

Z cyklu: „*Sześć niedokończonych wierszy*”

Pamięć

Za wszystkich ludzi,
Którzy walczyli o wolność moją,
Twoją,
Naszą,
Za piekielne cierpienia,
Których doznali,
Niewinne łzy,
Które wylali niczym ogromne żagle,
Modlitwy, jakie ślali do Ciebie, Boże,
Prosząc o łaskę,
Siłę,
Więcej wiary,
Za to, że się Ziemi poświęcili,
Pogubili za darmo w nicość marzenia,
Krwia bronili nasz los,
Życiem przypłacili miłość do ojczyzny...
Za to, Boże,
Nie pozwól ich zapomnieć,
Daj poznać prawdę tamtych lat,
Unieś zboliałe dusze do nieba.
Rozpieszczaj ich teraz precudnie,
Nie żałuj szczęścia w nadmiarze,
Niech poczują wdzięczność,
Za to, że pozwolili nam dzisiaj normalnie żyć,
Już bez strachu...
Bez...

Stary cmentarz

Stary cmentarz
Ukryty w lesie
Schowany przed nami
Otoczony aurą zapomnienia

Tu śpią ludzie
Pomarli z konieczności

Taki spokój
I smutek łagodny
Ślad historii
Skulony w trwaniu

Drzewa
Pomniki pamięci
Wiedzą
Co przed nami
Tu się zdarzyło

Ogarnięte melancholią
Szumią serenadę
Duszom uśpionym

Groby
Nadmiernie pokryte mchem
Małe
Duże
Zbyt tajemnicze
By się zbudzić
Zbyt żywe
By odejść

Coś w tym miejscu
Niezwykłego...
Niby lęk ogarnia duszę
Lecz uciekać nie chcę
Nie mogę

Tu czas zatrzymał życie
A noc zbudzona dniem
Pochłania codzienność

Wiatr tędy się nie przechadza
Boi się marzeń
Kłęczących przy grobach

Nadzieja rzadko tu bywa
Czasem zerknie
Coś opowie
Pogawędzi z chwilą ciszy

Wiara mieszka tu na stałe
Pisze wiersze
Śle modlitwy.

Ptaki
Zdarza się przycupną
Poświergocą
Podumają
I odfruną.

Miłość
Kto wie...
Może spoczywa
W którejś mogile
Na starym cmentarzu

Modlitwy o miłość (*posłowie*)

„**Piaski klepsydry**”, debiutancki tomik poezji Lilii Wilczyńskiej, mógłby z powodzeniem mieć inny tytuł: „**Modlitwy o miłość**”. Myślę, że podobnie jak i ja, każdy, kto weźmie go do ręki i zapozna się z wierszami młodej poetki, odniesie takie wrażenie. Jest to jedno wielkie wołanie o to, co dla Niej wydaje się w życiu najważniejsze – o miłość. I to tę w wymiarze czysto ludzkim, do mężczyzny, jak i w wymiarze transcendentalnym – do Boga.

Zresztą, co ciekawe, Lilia Wilczyńska, pisząc o miłości do Boga, obiekt swojej miłości traktuje bardzo, chciałoby się powiedzieć, „po ludzku”. Dla niej Bóg wydaje się być osobą jak najbardziej konkretną, ludzką, którą trzeba pokochać jak kocha się kogoś najbliższego, tu, na ziemskim padole. Być może poetka oczekuje nawet, że i Najwyższy odpłaci się jej tak samo pojmovaną miłością: przytuli, pogłaszcze, pocieszy...

Jest w tym jednak i coś więcej: są i chwile zwątpienia, szczególnie w zetknięciu się wiary z historią i codziennością tego świata i prośba o siłę potrzebną do zachowania w sobie wiary w dobro. Do wiary w ludzi. Bowiem dla poetki dobro to miłość, a miłość to wiara. A to wszystko razem to po prostu człowiek

W pierwszej części tomiku dominują wiersze, w których przebija oczekiwanie na tę jedną, prawdziwą miłość „*w oknie co-*

dzienności niecodzienną". Jest tu także samotność, bo, jak na razie, tej miłości po prostu nie ma. Jest tylko oczekiwanie, tęsknota do granic niemal fizycznie odczuwanego bólu („*tak, wiem, obojętność też boli*”).

W tych wierszach, jak to w życiu, pesymizm miesza się optymizmem. „*Dojrzała smutkiem dawnych rozczarowań schematycznie chłonę zwyczajność, by spokojnie móc żyć*” – pisze z pewną rezygnacją poetka, by po chwili refleksji mówić o „*miłości przebudzonej w splocie przypadkowych zdarzeń*”.

Lilia bynajmniej nie oczekuje od życia jakiejś wielkiej, godnej romantycznych bohaterów miłości. Dla niej to po prostu jego uśmiech i „*moja dłoń schowana w twojej*”. To tylko – a może aż? – „*setki snów do opowiedzenia, słów do rozśpiewania, wspomnień do przechowania, tyle wnucząt do ukochania, cynamonowych babek do upieczenia*”...

„*A życia tak mało...*” Te słowa najlepiej oddają sens tytułu poetyckiego zbiorku Lilii Wilczyńskiej. Życie, w którym czas nieustannie przesypuje piasek w klepsydrach ludzkiego istnienia. Stąd też jej obawa, czy „*zdaży przed starością zachłystnąć się radością*” i nieco przekorne, w zetknięciu z młodym wiekiem poetki, przekonanie zawarte w słowach: „*odchodzę bezszereśnie, zostawiam parę wspomnień, zabieram kilka leż*”.

Dziś, bardziej niż kiedykolwiek, trudno znaleźć się w świecie człowiekowi o wrażliwości poety. Zrozumiały staje się balast rozczarowań, dławiąca bezdusność, obojętność wobec innych.. To widać w wierszach poetki. Widać w nich też jej samotanie się między rezygnacją, buntem i... nadzieją. Nadzieją oczekiwania „*na wiosnę obudzoną czuciem*”.

Tej nadziei trzeba życzyć nie tylko Autorce, ale i nam wszystkim.

Mirosław Odyniecki

SPIS TREŚCI

Z cyklu: PTAKI NOCY

1. Błogie upojenie.....	str. 4
2. Miłość.....	5
3. Zatrącenie.....	6
4. Jeśli odejdę.....	7
5. Popioły.....	8
6. Ptaki nocy.....	9
7. Jesteś.....	10
8. Zakochani.....	11
9. Uniesienia.....	12
10. Tylko tyle.....	13
11. Myśli (nie)ryzykantki.....	14
12. Mało.....	16
13. Nie żałować.....	17
14. Jesień.....	18
15. Chwila wielu wspomnień.....	19
16. Refleksje w letnie popołudnie.....	20
17. Upadła moralność anioła.....	21
18. Niehciana.....	22
19. Odchodzę.....	24
20. Czarno-białe drżenia.....	25
21. Samotność.....	26
22. Uratuj.....	28
23. Sztuka nijakiego pochodzenia.....	29
24. Insula.....	30
25. Życie.....	31
26. Zaczarować ciszę.....	32

Z cyklu: ROZKOŁYSZ DUSZĘ

27. Wiersz do Pana Boga.....	34
28. Nie pytaj.....	36
29. Rozkołysz duszę.....	38
30. Piaski klepsydry.....	39
31. Twórcza siła.....	40
32. Modlitwa do natchnienia.....	41
33. Święta Pani.....	42
34. Anioły.....	43
35. Przed snem.....	44
36. Prośba.....	45
37. Litania.....	46
38. Gloria.....	47
39. Rozmowa z Aniołem.....	49
40. Znikam.....	50
41. Ogrody słów.....	51
42. Aniołeczek.....	52
43. Rozmyślania.....	53
44. Rejs.....	54
45. Beznamiętni.....	55
46. 1939 – 1945.....	56
47. Pamięć.....	57
48. Stary cmentarz.....	58
49. Posłowie.....	60

L
I
L
I
A

W
I
L
C
Z
Y
Ń
S
K
A

Urodziła się 27 czerwca 1981 r. w Wejherowie. Po ukończeniu Szkoły Podstawowej im. mjr. H. Sucharskiego w Gościnnie rozpoczęła naukę w Technikum Żywności, w związku z czym zamieszkała w pięknej nadmorskiej miejscowości – Rzucewo. Po upływie 1,5 roku doszła do wniosku, że nie z tym zawodem wiąże swoją przyszłość i porzuciwszy technikum kontynuowała naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. króla Jana III Sobieskiego w Wejherowie. Po zdaniu egzaminu maturalnego postanowiła studiować dziennikarstwo, które jednak porzuciła i wyjechała do rodziny w Niemczech. Gdy wróciła do kraju, zdecydowała się studiować filozofię na Uniwersytecie Gdańskim. W roku bieżącym kończy naukę pracą magisterską poświęconą „*Roli świadomości w dobie technicznego luksusu*”.

Mieszka w Gościnnie. Pracuje jako dziennikarka. Wiersze tworzyła, odkąd tylko nauczyła się pisać. Zadebiutowała w *Pierwszym Wiosennym Szkolnym Konkursie Twórczości Literackiej Dzieci i Młodzieży* w 1993 r. plasując się na II miejscu. Reprezentowała Zespół Szkół Żywnościowych w 1997 r. podczas *Konkursu Literackiego dla Dzieci i Młodzieży* pod hasłem „Ja i świat wokół mnie” zdobywając I miejsce oraz w *XLII Ogólnopolskim Konkursie Recytatorskim* zajmując III miejsce. Jak twierdzi, życie to ciągle poszukiwanie swojego miejsca, a przystanią wytchnienia w ciągłym natłoku spraw jest – poezja. Niniejszy tomik jest jej debiutem książkowym. Wcześniej, jako poetka, publikowała w „*Panoramie Powiatu Wejherowskiego*”.

6,00

ISBN 83-922059-1-X

Biblioteka Publiczna Gminy Wejherowo
im. Aleksandra Labudy w Bolszewie

10031361